

หนังสือปัญญาจารย์

ผู้ที่เขียนเล่มนี้คือกษัตริย์ซาโลมอน (1:1, 12) หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชักเหตุผลของผู้ที่มีสติปัญญา ซึ่งการบันทึกนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า บางครั้งพระคัมภีร์อ้างคำพูดของซาตานและบางครั้งได้อ้างคำพูดของมนุษย์ พระคัมภีร์ได้อ้างและบันทึกอย่างถูกต้องตามคำพูดนั้น แต่ไม่ได้สนับสนุนให้เราประพฤติตามกิริยาท่าทางและการประพฤติทุกอย่างที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ดร. เจมส์ เอ็ม เกรย์ กล่าวว่า "พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้อย่างไร? คำตอบคือว่า ไม่ใช่คำพูดหรือกิจการของมนุษย์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การบันทึกต่างหากที่ได้รับการดลใจนั้น ไม่ใช่คำพูดทุกคำที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่ได้บันทึกคำพูดนั้นไว้อย่างถูกต้อง อย่างนั้นแหละจึงเรียกรับบันทึกนั้นว่าพระวจนะของพระเจ้า คือพระเจ้าบันดาลให้เขียนว่า คนหนึ่งมีความรู้สึกอย่างไร หรือเขาพูดอะไร ซึ่งการบันทึกถึงความรู้สึกและคำพูดของเขานั้นเป็นการบันทึกโดยพระเจ้าเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นความหมายของการดลใจจากพระเจ้า" (จาก Christian Worker's Commentary, โดย เจมส์ เอ็ม เกรย์, หน้า 233)

เราไม่ควรคิดว่าคำพูดทุกคำของซาโลมอนจะถูกต้อง เหมือนที่เราไม่ควรคิดว่าคำพูดของกามาลิเอลในกิจการ 5:34-39 ถูกต้อง หรือคำพูดของหุซัยใน 2 ซามูเอล 17:7-15 ถูกต้อง ถึงแม้ว่าทั้งกามาลิเอลและหุซัยเป็นผู้ที่มีสติปัญญา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าคำพูดของเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์นั้นเพียงแต่บันทึกคำพูดของเขาไว้อย่างถูกต้อง

หนังสือปัญญาจารย์นี้บันทึกการชักเหตุผลของมนุษย์ผู้หนึ่งที่อยู่ "ใต้ดวงอาทิตย์" (1:3; 2:11, 22; 4:3, 7; 5:13; 6:1, 12; 8:15; 9:6, 9, 13; 10:5) ในเล่มนี้มี "ถ้อยคำของปัญญาจารย์" คือซาโลมอนได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเห็น ความคิดในใจของท่าน และการสรุปของท่าน คำกล่าวหลายข้อประกอบด้วยสติปัญญาจริง แต่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดโดยพึ่งสติปัญญาและความรู้ของตัวเองและไม่พึ่งการเปิดเผยจากพระเจ้า สามารถกล่าวถูกต้องเสมอ ปัญญาจารย์ 1:1 ประกาศว่าคำเหล่านี้เป็นคำของซาโลมอน

ช่วยอ่านเล่มนี้ทั้งหมดโดยนึกถึงสิ่งเหล่านี้ แล้วจะรู้ว่ากิจการที่ดีที่สุดของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ และความดีของมนุษย์ทั้งสิ้นก็อันจึ่งถ้าหากว่าเราพึ่งในสิ่งเหล่านั้นและไม่พึ่งในพระเจ้า เราทุกคนต้องให้สติปัญญาจากพระวิญญูณบริสุทธิ์นำชีวิตของเรา และเราต้องให้ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการ

หนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการแสวงหาสันติสุขและจุดมุ่งหมายในชีวิตของคน ๆ หนึ่ง (ซาโลมอน) โดยแสวงหาเอาเองนอกเหนือจากพระเจ้า

1 การแสวงหา กล่าวถึงปัญหาของมนุษย์ (1-2)

ก่อนที่ซาโลมอนจะเริ่มแสวงหา เขาก็มีข้อสงสัยอยู่หลายประการ

--เขาคิดว่าทุกสิ่งดูเหมือนจะเปล่าประโยชน์ (1:2)

--คนชั่วอายุหนึ่ง ๆ ผ่านมาแล้วก็จากไป แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้ทำอะไรแตกต่างไปเลย (1:4)

--ดูเหมือนว่าไม่มีใครพอใจกันเลย ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่เขาเห็นหรือได้ยิน (1:8)

--ประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอยของมันเองเท่านั้น ไม่มีสิ่งใหม่เกิดขึ้นมาเลยภายใต้ดวงอาทิตย์ (1:9-10)

--อีก 100 ปีจากนี้ไปทุกสิ่งก็จะถูกลืมหมด ไม่ว่าวันนี้จะเกิดอะไรขึ้น (1:11)

--ชีวิตเป็นอย่างนี้ทั่วทุกแห่งหรือ? มนุษย์เราสามารถแสวงหาสันติสุขและจุดมุ่งหมายแห่งชีวิตจนได้พบไหม?

ซาโลมอนอยากจะลองดู เขาจึงได้ทดลองเรื่องนี้อย่างเอาจริงเอาจัง เขาจึงได้แสวงหาสันติสุขในหลายแห่ง เช่น

- ก สติปัญญาอย่างมนุษย์ (1:16-18)
 - ข ความสนุกสนาน (2:1-3; 8:15)
 - ค เหล้า (2:3)
 - ง กิจการอันใหญ่โต (2:4)
 - จ สวนสวยงามและสวนพักผ่อน (2:4-6)
 - ฉ การตามใจของตนเอง (2:7)
 - ช กามรมณ์ (1 พกษ 11:3)
 - ซ ทรัพย์สินสมบัติเป็นอันมาก (2:7-8)
 - ณ การมีชื่อเสียงท่ามกลางนานาชาติ (1 พกษ 10:6-7)
 - ญ ดนตรี (2:8)
 - ฎ วรรณกรรม (1 พกษ 4:32)
 - ฏ ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ (1 พกษ 4:33)
 - ฐ อำนาจทางการทหาร (1 พกษ 4:26; 9:26)
- 2 การตรึงตรอง ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของมนุษย์ (3-10)
- หลังจากที่ซาโลมอนได้เดินทางไปทั่วทุกหนทุกแห่งเสร็จแล้ว เขาก็กลับบ้าน (4:1) และพิจารณาถึงการเดินทางของตน แล้วเขาก็ได้สรุปถึงชีวิตที่ไม่มีพระเจ้าว่า
- ก ชีวิตแบบนั้นเปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง (2:11)
 - ข ชีวิตแบบนั้นเต็มไปด้วยความซ้ำซากจำเจ (3:1-8)
 - ค ชีวิตแบบนั้นเต็มไปด้วยความโศกเศร้า (4:1)
 - ง ชีวิตแบบนั้นมีความสลดใจและความคับข้องใจ (2:17)
 - จ ชีวิตแบบนั้นไม่แน่นอน (9:11-12)
 - ฉ ชีวิตแบบนั้นไร้จุดหมาย (8:15)
 - ช ไม่สามารถเปลี่ยนหรือแก้ไขชีวิตแบบนั้นได้ (1:15)
 - ซ ชีวิตแบบนั้นไม่มีความยุติธรรม (7:15; 8:14; 9:11; 10:6-7)
 - ณ ชีวิตแบบนั้นก็อยู่ในระดับเดียวกับฝูงสัตว์ (3:19)
- 3 สิ่งที่ดีที่สุด แก้ไขปัญหาของมนุษย์ (11-12)
- ซาโลมอนสรุปว่ามนุษย์ควรที่จะ
- ก พบพระเจ้าตั้งแต่อายุยังน้อย (11:9-10; 12:1-2)
 - ข เกรงกลัวพระเจ้าตลอดชีวิตของตน (12:13-14)